

VOCABULARI 1er TRIMESTRE:

Zona seca: zona del laboratori on no es treballa amb cap mena de líquid o substància química. És on es manipulen els materials sensibles. Ha de ser una part neta perquè qualsevol rastre de pols podria afectar els resultats.

Zona humida: zona del laboratori on es manipulen les substàncies químiques que permetran revelar i fixar els materials sensibles com: negatius i còpies en paper.

Revelador: el revelador ennegreix les parts afectades per la llum. Fa aparèixer la imatge latent del material sensible.

Bany d'atur: és àcid ascètic. El que fa és aturar l'acció del revelador i impedeix que la imatge es continuï revelant i ennegrint.

Fixador: amb el fixador el paper perd la sensibilitat que encara té i la imatge es fa estable. Si no es fixa la imatge el paper continuaria sent sensible i quan li toqués la llum s'aniria enfosquin.

Llum actínica: es la llum normal, llum blanca.

Llum inactínica: llum vermella.

PARTS DE L'AMPLIADORA:

Capçal: conté el sistema d'il·luminació, el portanegatiu, i l'objectiu. Es pot pujar i baixar al llarg de la columna per a variar el grau d'ampliació de la imatge.

Làmpada: bombeta opalina que proporciona llum difusa.

Caixa de portafiltres: permet intercalar filtres entre la font de llum i el negatiu.

Condensador: dirigeix la llum uniformement cap al negatiu.

Portanegatiu: suport que aguanta el negatiu pla i centrat.

Objectiu: sistema de lents similar a la càmera que serveix per a enfocar i projectar la imatge ampliada en el pla del paper. La qualitat de l'ampliadora depèn de l'objectiu.

Diafragma: permet fer passar més o menys llum.

Filtre roig: per evitar impressionar el paper quan s'hi vol projectar la imatge per assegurar-nos de la seva bona col·locació.

Comandament d'enfocament: mou l'objectiu fins a aconseguir una imatge nítida.

Columna: suporta el capçal i permet el seu desplaçament.

Comandament per a la regulació de l'altura: permet desplaçar el capçal per modificar la mida de la imatge.

Base: superfície plana, situada al peu de la columna i perpendicular al raig de la llum. Es on es col·loca el paper fotogràfic i on es projecta la imatge.

Imatge digital: el suport ja no és una pel·lícula amb emulsió sensible sinó que la llum és rebuda per uns sensors que en mesuren les seves característiques i la converteixen en dades informàtiques. Totes les característiques de la imatge son traduïdes a un llenguatge binari de zeros i uns, a una cadena de codis binaris. Quan aquesta cadena es llegida per un ordinador o un altre dispositiu, la informació es tradueix a una imatge visible a través d'una pantalla, impressora,...

Píxels: Picture element. Les imatges que podem obtenir d'un escàner o d'una càmera digital són com un mosaic format per molts dels píxels de forma quadrada, cada un dels quals conté informació sobre el color de la imatge en la posició que ocupa.

Resolució (PPP): quantitat o densitat de píxels que formen una imatge. La quantitat de píxels es calcula per la seva densitat, per la quantitat de píxels per polsada o cm (PPP). Si volem ampliar una imatge com més resolució tingui millor.

Compressió am pèrdua: prescindir d'algunes dades tot comprimint la imatge.

Baixar la profunditat de color: guardar la imatge amb menys colors dels que te en realitat.

Baixar la resolució: fer que la imatge es compongui de menys punts de color que l'original.

Baixar els valors de les dimensions: fer la imatge més petita d'amplada i d'alçada.

Mapa de bits: píxels.

TIPUS DE FORMATS DE BITS:

JPEG: permet comprimir les dades segons un grau de qualitat variable. La qualitat dependrà de l'ús que es vol fer de les imatges (penjar a la web, imprimir,...)

GIF: és un format poc usual en les càmeres digitals. Ens permet guardar una imatge en poca resolució i poc nombre de colors en un format de compressió molt gran. Principalment s'utilitza per penjar imatges en pàgines web.

TIFF: és un format que té menys pèrdua de qualitat però utilitza més memòria. S'utilitza en imatges que han de ser impreses en formats grans, o per a imatges que es vol molta qualitat.

BMP: és el format que utilitza windows per a guardar les imatges. Fins a 32 bits de color.

PSP: és el format propietat d'Adobe amb el que es guarden per defecte les imatges del Photo Shop. Permet guardar imatges fins a 48bits de color i conserva totes les capes, canals,...fetes amb aquest programa.

Absorció: la naturalesa diferent dels materials fa que absorbeixin parts diferents de la llum que reben. Un objecte blanc no absorbeix cap radiació visible (per això el veiem blanc), al contrari passa amb el negre. Tots els altres objectes absorbeixen la major part de l'espectre, excepte la que correspon precisament al seu color (una pilota vermella, la veiem vermella perquè es queda amb totes les radiacions de la llum excepte la radiació vermella).

Refracció: és el fenomen pel qual un raig de llum canvia de direcció quan passa d'un medi a un altre. Ex: si introduïm una pantalla en un vas d'aigua, sembla que es doblega. (Això passa perquè els raigs de la llum canvien de direcció en passar de l'aire a l'aigua, que són dos medis de densitat i d'índex de refracció diferents.)

Càmera obscura: és una caixa buida, tancada a la llum de manera que aquesta només hi entra per un forat situat al centre d'una de les seves cares. En la cara oposada al forat s'hi veuen els objectes invertits, els objectes que hi ha davant.

Heliografia: descripció gràfica del sol per mitjà d'un dibuix o d'una fotografia.// Sistema de reproducció d'originals transparents o translúcids sobre paper diazoic.

Daguerreotip: fotografia obtinguda sobre una placa de coure argentat sensibilitzada amb vapors de iode, la qual, després de la seva exposició a la llum, és revelada amb vapors de mercuri.

Calotip: procés fotogràfic, el qual significa la iniciació del procés negatiu – positiu, que s'obté a base de paper sensibilitzat en totes dues fases. Permetia el tiratge de còpies.

Fotografia: art de fixar i reproduir per mitjà de reaccions químiques en superfícies adequades les imatges recollides al fons d'una cambra fosca. Procediment que permet obtenir, per mitjà de la llum i de substàncies químiques, imatges permanents d'un objecte, sobre superfícies convenientment preparades.

Fotosensible: sensible a la llum.

Gran pla general: mostra un gran escenari. Elements molt llunyans. Un paisatge.

TIPUS DE PLANS:

Pla general: l'element està més a prop a la càmera. Aproximadament entre la tercera i la quarta part de l'enquadrament.

Pla de conjunt: els objectes es troben enquadrats en un espai proper, encara que hi ha un ampli marge d'aire al voltant.

Plans narratius: defineixen els elements i els relacionen amb els altres.

Pla sencer: acostuma a representar un únic element que es troba dintre dels límits inferior i superior.

Pla tres quarts o americà: és un enquadrament més cinematogràfic que fotogràfic. Prové de les pel·lícules de l'oest americà per mostrar la cara del pistoler fins al revòlver i mostrar el moment de desenfundar. No és massa estètic utilitzar-lo en fotografia. També es diu tres quarts en la seva relació en la figura humana (3/4).

Pla mig: ens presenta la meitat de l'objecte i encara es poden observar les relacions existents entre l'objecte i l'entorn.

Primer pla: veiem solament l'objecte o aquest i un petit entorn proper a ell.

Primeríssim pla: encara més proper encara que d'anterior pla. Si ho referim al cos humà no solament ha de ser el rostre si no qualsevol altre part.

Pla de detall: mostra tan sols una part de l'objecte representat.

Tonalitat alta: predomini del blanc i gris lluminós. Més llum.

Tonalitat baixa: predomini dels grisos foscos. Menys llum.

Llum lateral: efectes tridimensionals, aconseguim detalls i textures.

Llum frontal: reduïm detalls, textures i profunditat al mínim.

Contrallum: simplifica volums i detalls, siluetes, aconseguint un contrast elevat.

Llum zenital: es perd la sensació de volum. La llum ve de dalt.

Solarització: inverteix parcialment la imatge velant-la a la llum blanca durant el revelat. El resultat es millor si primer es positiva en pel·lícula de línia, es vela després i a continuació s'amplia.

Fotograma: resultat de l'exposició a la llum d'objectes opacs o semitransparents situats sobre un paper fotogràfic que una vegada processat representarà formes més o menys blanques sobre fons negre.

VOCABULARI 2n TRIMESTRE:

PLANS ÒPTICS:

Pla d'imatge o de pel·lícula: és on es col·loca el film; quan s'enfoqui correctament s'hi formarà la imatge nítida. De vegades ve indicat al cos de la càmera.

Pla focal: és situat a la part frontal de l'objectiu i en determinada distància focal. Si l'objectiu és de 50mm, la distància aproximada entre el pla d'imatge i el pla focal serà de 50mm.

Pla d'enfocament: està situat sobre l'objecte que volem fotografiar i ve determinat per la separació entre els plans anteriors. Així per fotografiar un paisatge la separació entre els dos plans haurà de ser mínima. En canvi per un retrat la separació entre aquests dos plans haurà de ser màxima.

FISIOLOGIA DE LA CàMERA FOTOGRÀFICA:

Cos: caixa estanca a la llum sobre la qual s'articula la part òptica i la part mecànica, i a d'interior de la qual es col·loca la pel·lícula.

Visor: sistema òptic que permet enquadrar la imatge que volem fotografiar en una càmera i, eventualment, comprovar si està enfocada.

Objectiu: conjunt de lents que dirigeixen els raigs de llum procedents de l'objecte fotografiat cap a la pel·lícula. Forma una imatge girada, invertida i habitualment més petita.

Diafragma: dispositiu mecànic que permet controlar el diàmetre del feix de llum que entra dins de la càmera, o sigui, el flux de llum (intensitat) que travessa l'objectiu.

Disparador: mecanisme, que accionat mitjançant un botó, provoca el desplaçament de la cortineta que tapa la pel·lícula, de manera que permet que la llum hi arribi i la impressioni.

Palanca d'avançament: mecanisme que fa avançar la pel·lícula d'un rodet i la situa en la posició següent cada vegada que es fa una fotografia.

Èmbol de rebobinatge: mecanisme que serveix per reintroduir la pel·lícula dins del xassís del rodet un cop s'han disparat totes les fotografies.

Selector de sensibilitats: anell que permet ajustar el fotòmetre de la càmera fotogràfica a la sensibilitat de la pel·lícula. la sensibilitat determinarà la quantitat de llum que necessita la pel·lícula per quedar ben impressionada.

Anell de velocitats: mecanisme que permet seleccionar el temps que l'obturador restarà obert, és a dir, el temps durant el qual la llum impressionarà la pel·lícula.

Sistema d'enfocament: helicoide que permet desplaçar la situació de les lents de l'objectiu fins que la imatge formada sobre la pel·lícula queda totalment nítida.

Fotòmetre: instrument que mesura la intensitat de llum que arriba a la càmera, i permet escollir l'exposició adequada.

Flaix: font de la llum molt intensa i de curta durada. Té unes característiques cromàtiques similars a les de la llum solar, de manera que necessita el mateix tipus de pel·lícula.

Pel·lícula: material fotogràfic, presentat habitualment en forma de cinta, constituït per un suport flexible recobert d'una emulsió fotosensible, sobre la qual s'impressiona la imatge.

Paral·laxi: en les càmeres fotogràfiques compactes de visió directa (no rèflex) la imatge observada a través del visor i l'enregistrada per l'objectiu no són exactament la mateixa.

VOCABULARI 3r TRIMESTRE:

DIMENSIONS INSTRUMENTALS, SEMÀNTICA I ESTÈTICA:

Planificació: el pla com a valor d'enquadrament fa referència al grau d'apropament de la càmera a la realitat.

Composició: distribuir tots els elements que formen part del camp visual d'acord amb una determinada internacionalitat semàntica i estètica.

Angulació: es la diferència entre el nivell de la presa de vista i el de l'objecte o subjecte que han de ser enregistrats. L'angle de visió és una variable formal que pot potenciar el valor expressiu de la presa.

Panoràmica: moviment de rotació de la càmera. Sense desplaçar-se la càmera gira sobre un suport fix i amb una distància focal constant.

Travelling: moviment de translació de la càmera . aquesta es desplaça sobre un peu mòbil que rep el nom de carro, sobre el qual es munta la càmera per desplaçar-la sobre uns rails similars als del ferrocarril.

Zoom: òptica de distància focal variable. El moviment de zoom s'anomena també travelling òptic, perquè en aquest cas el que es desplaça no es la càmera sinó l'òptica.

Raccord: coordinació entre els diferents plans que contribueixen una seqüència, amb la intenció de no trencar en el receptor la il·lusió de continuïtat.

Signes de puntuació: són les formes de connexió entre els diferents plans, entesos com a unitats de presa.

Tall en sec: pas directe, en canvi instantani, el pas d'un pla a un altre per empalament directe, sense cap recurs visual intermedi.

Fosa en negre: la imatge es va dissolent fins que la pantalla arriba al negre total. Fa l'efecte de tancament.

Obertura de negre: de la pantalla absolutament fosca sorgeix progressivament la imatge cada vegada més lluminosa, fins a arribar a la normalitat.

Encadenament: mentre una imatge es va difuminant lentament, la nova va apareixent progressivament i se superposen les ambdues en un moment determinat.

Cortineta: la imatge que entra va desplaçant la que surt d'una banda a l'altra de la pantalla.

Sinopsi: presentació resumida del que serà el programa quant a continguts i plantejament. Conté la selecció de continguts, la presentació de les línies generals de l'estructura i algunes referències sobre el seu tractament estilístic.

Guió audiovisual: transcripció escrita de les imatges i dels sons tal com apareixeran després en pantalla, amb el desglossament dels plans i la diferenciació entre la banda d'imatges i la banda sonora.

Guió literari: és la presentació escrita d'una narració susceptible de ser tractada audiovisualment. És l'expressió escrita del futur programa audiovisual, encara sense desglossament de plans.

LLENGUATGES SEQÜENCIALS:

Seqüència: són dues o més imatges que es poden encadenar una darrere l'altra per a descriure alguna cosa o explicar alguna acció, que formen la seqüència.

El·lipsi: consisteix a ometre tot allò que es pot intuir o que és poc important en la narració. S'ha de contrarestar amb els elements suficients de continuïtat per a fer comprendre la relació que hi ha entre les imatges i el fet que s'entengui la història.

Ralentí: explica una acció emprant més temps del real. En un ralenti les imatges es multipliquen o l'acció s'alenteix i mostra tots els detalls.

Flash-back: és un salt al passat. S'utilitza per explicar a l'espectador fets cabdals de l'argument que escapen de la línia temporal en que succeeixen els fets.

Flash-forward: és un salt al futur. S'utilitza per explicar a l'espectador fets cabdals de l'argument que escapen de la línia temporal en que succeeixen els fets.

Enquadrament: selecciona i defineix el fragment d'espai que representa cada imatge a donar a entendre la distància a la qual es troba l'espectador a l'escena.

Còmic: fa més de 100 anys el naixement del còmic com a nou llenguatge integrador d'altres llenguatges. Els còmics no comencen a adoptar les seves convencions i forma actuals fins a finals del segle XIX, coincidint amb el naixement del cinema. Des de llavors el còmic ha esdevingut un fenomen artístic i social que ha assolit un abast universal.

Vinyeta: és la unitat definidora del llenguatge del còmic perquè integra la imatge, els signes gràfics i el text.

Muntatge: les vinyetes d'un còmic s'han d'ordenar en la superfície disponible per a comunicar un missatge descriptiu o narratiu.

Tira: construïda per una o més vinyetes seguides en direcció vertical o horitzontal.

Línies cinètiques: representen el rastre del moviment de personatges i objectes quan es desplacen. Es tracta darrere el cos que es mou i indiquen la trajectòria seguida o bé tradueix els efectes del moviment representat.

Bafarades: recurs propi del còmic i de la fotonovel·la per a integrar els diàlegs o els pensaments dels personatges a la vinyeta.

Onomatopeies: representació dels sorolls amb signes exagerats de l'escriptura fonètica. La major part de les onomatopeies deriven de la llengua anglesa i ara es fan servir universalment.

Codis gestuals: la gestualitat del cos completa expressivitat de la cara i ajuda a indicar quines accions realitzen els personatges.

Cinema: es basa en la formació, en una pantalla d'imatges fotogràfiques ampliades que es fan desfilars de manera successiva i intermitent, per mitjà d'un projector cinematogràfic. Actualment en el cinema es fan servir 24 imatges cada segon per a crear la sensació de moviment.

Mise en scène: és la posta en escena de l'acció cinematogràfica vindria a ser la representació de la distribució i translació dels actors en l'espai destinat a ser filmat. Aquesta posta en escena potser dibuixada esquemàticament abans de l'assaig o mentre es realitza.

Rodatge: es el procés de realització d'una pel·lícula. Comporta la filmació de totes les escenes que la componen. El director o realitzador ha de tenir en compte: l'ordenació i la selecció de dels enquadraments, del temps, dels moviments,...

Televisió: és un sistema electrònic de gravació, transmissió i reproducció d'imatges i de sons.